

A.L. Snijders

De Brievenbus

Ik ben naar de brievenbus geweest die zoals iedereen weet 150 meter van mijn huis staat. Ik moet 300 meter afleggen voor een brief of andere post. Soms op de fiets, soms met een volwassen autopéd, maar meestal lopend, omdat men zegt dat lopen het gezondst is. Wie lang wil leven, loopt. Vandaag ontvang ik een met pen en inkt geschreven brief uit Vachères-en-Quint (Drôme), een bergdorpje waar enkele mensen wonen. De briefschrijver heeft twee keer deelgenomen aan de Olympische Spelen en is in het dagelijks leven ook nog een incunabel-deskundige. Bovendien is hij landbouwer, met percelen die op gevaarlijke hellingen liggen. Hij rijdt met een witte tractor van het merk Lamborghini langs diepe ravijnen die bij nonchalant rijgedrag een zekere dood betekenen. Het merk Lamborghini heb ik nooit gekoppeld aan zware arbeid, integendeel, ik dacht bij dat merk altijd aan onbetaalbare Italiaanse sportwagens op de Zuidas, en aan de cynische bankiers die daar bij horen.

Het tweede poststuk is het zomernummer van Human, het blad van de humanistische omroep. Daarin wordt met voorbeelden uitgelegd wat we van de waarheid weten. (1) Ons weer komt er niet goed vanaf, het regent, hagelt of sneeuwt hier altijd. In werkelijkheid is het hier 93 procent van de tijd droog. (2) Het aantal slachtoffers van terrorisme stijgt. Nee, het is afgenomen sinds de jaren tachtig van de vorige eeuw. (3) De wereld gaat aan overbevolking ten onder. Voor deze profetie ben ik wel gevoelig. Ten onrechte, we hebben de peak child in 2011 al gehad. Sindsdien neemt de groei van de bevolking af. We zijn dus zwartgalliger dan nodig is.

Om mezelf te verlossen van de brief uit Vachères en om poëzie te maken van het zomernummer van Human (en natuurlijk als boete voor het niet kennen van de controleerbare waarheid) besluit ik terug te lopen naar de brievenbus, waar ik hardop een gedicht van Bernd Bevers zal voorlezen.

Nakomelingen

Wij lazen de boeken,
recepten van blinden en zieners,
de regens van november en mei.
Wij weten nu wie wij zijn.
Wij kregen vanzelf een gezicht
en een naam, een mond waar de honger
uit spreekt in iedere taal.

Wij kwamen niet van de plaats
maar droomden ons zingend een route
naar een andere tijd, een zonnig adres
blauw als de verte.
En baden ons vloekend in slaap.